

Sygn. akt I C 1 088 /13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: – SSO Bożena Jaskuła

Protokolant: – Barbara Budka

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. R. i W. R.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W. o odszkodowanie

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powódów Z. R. i W. R. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w (...) . 6 17 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1088/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 01 sierpnia 2013 r. powodowie Z. R. i W. R. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od Przedsiębiorstwa Państwowego (...)

z siedzibą w W. solidarnie kwoty wskazanej przez biegłych, tytułem odszkodowania z tytułu szkody w postaci utraty wartości nieruchomości w związku z wprowadzeniem Obszaru Ograniczonego Użytkowania (dalej OOU) wokół P. (...) w W. oraz solidarnie kwoty wskazanej przez biegłych, tytułem odszkodowania z tytułu szkody w postaci kosztów zapewnienia należytego klimatu akustycznego dla budynków posadowionych na nieruchomości należącej do powodów. Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie na ich rzecz od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych (pозew - k. 2-9).

W uzasadnieniu swego wniosku powodowie wskazali, że są właścicielami nieruchomości położonej w W. przy ul (...), znajdującej się

w obrębie (...) o nr działek (...), (...) oraz (...), dla której Sąd Rejonowy dla W. (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...), na zasadzie wspólności ustawowej. Nieruchomość ta znajduje się zaś w OOU, utworzonego dla P. (...) w W. uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. Pismem z dnia 12 lipca 2013 r. powodowie zgłosili swojej roszczenie odszkodowawcze do pozwanego, wzywając go do podjęcia negocjacji. Ocenili wówczas zmniejszenie wartości nieruchomości na kwotę nie mniej niż 154 000 zł, zaś na kwotę 40 000 zł dodatkowo koszt wykonania izolacji akustycznej budynków gospodarczych oraz domów. Strona pozwana nie ustosunkowała się jednak do tego żądania. Wartość przedmiotu sporu w ocenie strony powodowej przekracza 75 000 zł, zaś dokładne jego określenie będzie możliwe dopiero po przeprowadzeniu opinii biegłych.

Pismem z dnia 11 października 2013 r. powodowie zmienili żądanie pozwu w ten sposób, że wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. solidarnie kwoty 102 000 zł tytułem odszkodowania z tytułu szkody w postaci utraty wartości nieruchomości w związku z wprowadzeniem OOU wokół P. (...) w W., a także szkody w postaci kosztów zapewnienia należytego klimatu akustycznego dla budynków posadowionych na nieruchomości należącej do powodów (k. 47-48).

W odpowiedzi na pozew Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości z powodu upływu terminu zawitego na dochodzenie roszczeń zgłoszonych przez powodów oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (odpowieź na pozew - k. 55-69).

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że z roszczeniami, o których mowa w art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska można, zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 tej ustawy, wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, przy czym powyższy termin jest terminem zawitym, a zatem z chwilą jego upływu wygasa możliwość dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska. Nieruchomość powodów była objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia OOU dla P. (...) w W., które weszło w życie z dniem 24 sierpnia 2007 roku. Na mocy tego rozporządzenia nieruchomość powodów znajdowała się w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie M, co odpowiada obecnym strefom Z1 i Z2 wynikającym z uchwały. Wejście w życie uchwały nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości powodów mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych po ich stronie, gdyż zmiany wynikające z wejścia w życie uchwały nie dotyczą ich nieruchomości. Pewne ograniczenia, które istniały w strefie M OOU z 2007, zostały obecnie w uchwale nr (...) zniesione poza strefą Z1. W strefie Z2, w której obecnie leży nieruchomość powodów, ograniczenia te już nie obowiązują, a te które nadal obowiązują obowiązywały od czasu wprowadzenia rozporządzenia nr (...) OOU z 2007 r.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 lutego 2014 r. strona powodowa podtrzymała wszelkie twierdzenia zawarte w pozwie i na podstawie art. 318 § 1 k.p.c. wniosła o wydanie wyroku wstępnego, przesądzającego co do zasady o roszczeniach powodów, przed wydaniem opinii przez biegłych (k. 142-150).

W piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2014 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, w szczególności z uwagi na upływ terminu zawitego, jak również wobec braku podstaw do wydania wyroku wstępnego (k. 244-253).

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2014 r. strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe (k. 259-260; płyta CD – k. 261).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powodowie Z. R. i W. R. są właścicielami na zasadzie wspólności ustawowej nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), znajdującej się w obrębie (...) o nr działek (...), (...) oraz (...), dla której Sąd Rejonowy dla W. (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...). Działki nr (...) i (...) powstały w wyniku podziału działki nr (...) z obrębu (...) na podstawie decyzji z dnia 21 kwietnia 1999 r. (**dowód:** wydruk treści księgi wieczystej z dnia 01 sierpnia 2013 r. – k. 15-24; wypis z rejestru gruntów – k. 25).

Pismem z dnia 12 lipca 2013 r. powodowie Z. R. i W. R. wezwali Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. do podjęcia z nimi negocjacji w celu zawarcia ugody w przedmiocie wypłaty odszkodowania w związku z wprowadzeniem strefy ograniczonego użytkowania. W piśmie tym oszacowali oni swoje szkody na kwotę 40 000 zł z tytułu wykonania izolacji akustycznej

budynków gospodarczych oraz domów oraz kwotę nie mniej niż 154 000 zł z tytułu zmniejszenie wartości nieruchomości. Powyższe pismo zostało nadane w dniu 15 lipca 2013 r., zaś pozwany odebrał je w dniu 17 lipca 2013 r. (**dowód:** wezwanie do podjęcia negocjacji – k. 31-32; potwierdzenie nadania – k. 33; z.p.o. – k. 32-35).

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r.

w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W., nieruchomość powodów została umieszczona w obszarze ograniczonego użytkowania (OOU). Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono: 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową; 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2; 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2. Stosownie zaś do treści ust. 2 powołanego § 4 tego rozporządzenia w strefie M dopuszczono zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy. Natomiast

w myśl § 5 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono następujące wymagania techniczne dotyczące budynków: 1) w nowo projektowanych budynkach należało zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych; 2) w istniejących budynkach należało zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach (**dowód:** Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 roku, Nr 156, poz. 4276 - k. 79-80).

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r.

w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 r., utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P. (...). Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 roku, Nr 129, poz. 902 z późn. zm.). Nieruchomość należąca do powodów na podstawie tego rozporządzenia znalazła się w strefie M tego obszaru.

Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r., która weszła w życie 04 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W.. Na mocy tej uchwały, stanowiącej przedmiot sprawy, nieruchomość powodów znalazła się poza strefą Z1,

a w całości strefie Z2 (**okoliczność bezsporna;** k. 40). Zgodnie z powyższą uchwałą w strefie Z1 zakazano przeznaczania terenów pod zabudowę mieszkaniową jedno i wielorodzinną, mieszkaniowo-usługową, zagrodową, zamieszkania zbiorowego, związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitale i domy opieki społecznej. Zakazano lokalizowania budynków o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym pobytem dzieci i młodzieży, jak również zakazano zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach opisanych powyżej. W strefie Z2 zakazano przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży oraz zmiany funkcji budynków istniejących na budynki

o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali

i domów opieki społecznej oraz określono, że w nowo projektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z

dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy; a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (**dowód:** Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 roku, Nr 128, poz. 4086 - k. 36-40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów z dokumentów.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej, z uwagi na wystąpienie przez powodów Z. R. i W. R. z roszczeniem po upływie 2 letniego terminu od dnia wejścia w życie rozporządzenia w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W. obejmującego należącą do nich nieruchomość. W tej sytuacji przeprowadzenie dowodów nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla P. (...). Na skutek wejścia w życie tego rozporządzenia nieruchomość powodów znalazła się w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie M, natomiast na mocy uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku nieruchomość powodów znalazła się w strefie Z2. Do ograniczeń obowiązujących dla należącej do nich nieruchomości, a przywoływanych przez stronę powodową w pozwie, doszło więc na podstawie rozporządzenia nr (...), zaś uchwałą nr (...) nie doszło do zwiększenia istniejących już ograniczeń obowiązujących dla należącej do Z. R. i W. R. nieruchomości. W tym miejscu należy przywołać pogląd wynikający z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2012 r. (IV CSK 28/12), zgodnie z którym „odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska, przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący).” Z powyższego wynika, że szkoda może powstać jedynie, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe, zwiększa lub przedłuża dotychczasowe ograniczenia oraz, że szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie, tzn. na poziomie poprzednio obowiązującego aktu prawnego lub gdy zmniejsza te ograniczenia, jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie.

W związku z powyższym uznać należy, iż zgłoszone w złożonym w niniejszej sprawie pozwie roszczenia odszkodowawcze powodów są bezpodstawne i podlegają oddaleniu z uwagi na fakt, iż dla nieruchomości należącej do nich, wejście w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania nie skutkowało żadnymi nowymi ograniczeniami

w stosunku do poprzednio obowiązującego obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r.,

a od wejścia w życie tego rozporządzenia upłynął już 2 – letni termin na dochodzenie roszczeń.

Brak nowych ograniczeń w stosunku do nieruchomości powodów w powołanej uchwale oznacza brak przesłanki dochodzenia roszczeń (por. art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska) i ich bezpodstawność. Zgodnie bowiem z

treścią art. 129 ust. 2 w związku z art. 135 ustawy Prawo ochrony środowiska podstawą roszczeń odszkodowawczych z tytułu utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania mogą być wyłącznie szkody pozostające w związku z wprowadzonymi ograniczeniami sposobu korzystania z nieruchomości. Mając na uwadze, iż w dniu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. na nieruchomości powodów obowiązywały już ograniczenia wynikające z rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. i to ograniczenia dalej idące niż obecnie (np. zakaz przeznaczania nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową), roszczenia odszkodowawcze z tego tytułu nie zasługują na uwzględnienie.

Nadto, zgodnie z treścią art. 129 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2013.1232), jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Z powyższymi roszczeniami, stosownie do treści ust. 4 powołanego artykułu, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

W uzasadnieniu uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W., z którego wynika wprost iż „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie nr (...) Wojewody (...)

z dnia 07 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań

i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (strona internetowa: [http://www\(...\)](http://www(...)) – dnia 28 czerwca 2014 r.). Rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla P. (...) w W., która nie wprowadziła

w stosunku do nieruchomości powodów żadnych nowych ograniczeń, w związku z czym powództwo musiało ulec oddaleniu z uwagi na upływ terminu, w którym Z. R.

i W. R. mogli wystąpić z roszczeniami o zapłatę odszkodowania.

W stosunku bowiem do powodów w dniu 25 sierpnia 2009 r., tj. z upływem 2 lat od daty wejścia w życie powyższego rozporządzenia upłynął dwuletni termin zawity od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, w czasie którego powodowie mogli występować z roszczeniami przedstawionymi w pozwie. Uprawnienie powodów zostało ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego wygasało, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości, bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w szerokim zakresie.

Sąd z urzędu zbadał, czy w niniejszej sprawie w związku z podniesieniem zarzutu przedawnienia przez pozwanego, nie doszło do nadużycie prawa podmiotowego. Zgodnie

z treścią art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Podkreśla się, że przedawnienie jest instytucją stabilizującą stosunki prawne i przy ocenie przedawnienia wskazany jest rygoryzm. Istotą przedawnienia jest, aby dłużnik nie pozostawał w niepewności, co do swojej sytuacji prawnej. Dłużnik bowiem nie powinien bezterminowo pozostawać w stanie pozwalającym na przypisanie mu ewentualnej odpowiedzialności za zdarzenia, jakie wystąpiły w przeszłości. W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się dopuszczalność stosowania art. 5 k.c. jako obrony przeciwko zarzutowi przedawnienia, jednocześnie podkreślając, że takie działanie jest

z zasady wyjątkowe i pozostaje uzależnione od wykazania okoliczności mających taki charakter. Konstrukcja ta ma z założenia charakter nadzwyczajny i może być stosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, w których skutki zarzutu przedawnienia mogłyby zostać pominięte jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego lub społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2006 roku, IV CK 367/05, LEX nr 371507, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2003 roku, I CKN 204/01). Z kolei w wyroku z dnia 24 maja 2013 roku (I ACa 157/13, LEX nr 1327520) Sąd Apelacyjny w Katowicach wskazał, że zarzut przedawnienia stanowi prawo podmiotowe dłużnika, dlatego jedynie w wyjątkowych sytuacjach może nie zostać uwzględniony przez sąd i potraktowany jako nadużycie prawa na podstawie art. 5 k.c.

Do nadużycia prawa podmiotowego dochodzi wówczas, gdy w konkretnych okolicznościach podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego i jednocześnie indywidualna ocena tych okoliczności wskazuje, że opóźnienie w dochodzeniu przedawnionego roszczenia jest spowodowane szczególnymi przesłankami uzasadniającymi to opóźnienie i nie jest ono nadmierne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 roku, I CSK 238/11, LEX nr 1129070). W niniejszej sprawie brak podstaw do uznania, że wystąpiły jakiegokolwiek szczególne przesłanki uzasadniające opóźnienie w dochodzeniu roszczeń przez powodów. Sąd Najwyższy

w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 listopada 2012 roku (II CSK 254/12) przedstawił pogląd, który tutejszy Sąd w pełni podziela, że wykładnia art. 129 ust. 4 w związku z art. 136 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska prowadzi do wniosku, że przewidziane w art. 129 ust. 1 – 3 roszczenia należy zgłosić (wystąpić z roszczeniem) w terminie 2 lat od wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości obowiązany do zapłaty (z czym wiąże się niewątpliwie minimalne koszty) albo wystąpić na drogę sądową, kiedy to można ubiegać się o zwolnienie od kosztów w razie gdy strona nie jest w stanie samodzielnie ich ponieść bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i swojej rodziny. Okoliczność znana niniejszemu Sądowi z urzędu, iż strona pozwana prowadziła wcześniej kampanię informacyjną, w której to zachęcała mieszkańców OOU do zgłaszania roszczeń wynikających z wprowadzenia Ograniczonego Obszaru Użytkowania, nie przesądza zaś w niniejszej sprawie uznania konkretnego roszczenia powodów W. R. i Z. R., nawet w formie uznania niewłaściwego.

Powyzsze argumenty nakazywały uznać powództwo za niezasadne (pkt I wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.). Powodowie Z. R. i W. R. są w niniejszej sprawie stroną przegraną. Na zasądzoną od powodów kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez pozwanego, składało się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w kwocie 3 600 zł oraz opłata skarbową od tego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (pkt II wyroku).